

Dombos Krisztina
a titok

kimondtad az elrejtettet
 s én, akár Püthia, ülök felszálló
 illó anyagai fölött révetegen

a mélység kráterén megnyílt a múlt
 – mint burjánzó, tekeredő alakok
 az oltár fölött, amin ki fel

s ki lefelé tart az erők sodrásában –
 és rajzol belőlük taláalomra mintázatokot
 a vonzás vágya s a félelem

de nincsenek papjai a megértésnek
 sem papnői a feledésnek:
 tántorgunk és hallgatunk a foszló időben

no more rehab, Amy

sötét hajtincseid koronaként
 fejed felett, távollét ittléted

Egyiptomot idéző fekete szemed
 mélyen metszi az életet

valami egyszer elveszett – a jelek
 megválaszolatlan hullnak az érzékek kapuin át

megismételhetetlen játéka a nyugvó
 naplementének egy fátyolos vöröslő égen